

Een broedgeval van den wespendif,

Pernis apivorus apivorus (L.),

DOOR

A. B. WIGMAN
(met plaat 6)¹⁾.

Het zeldzame voorkomen van den wespendif als Nederlandsche broedvogel en de naar zeer groote waarschijnlijkheid éérste welgeslaagde opname van een der ouden op het horst geeft mij aanleiding tot het schrijven dezer bijdrage in ons orgaan. De Avifauna van v. OORDT en VERWEY (1925) toch vermeldt slechts $\pm$ een dozijn broedgevallen sedert 1870. Sindsdien zijn er nog enkele bekend geworden: van 1929 zijn 2 broedgevallen vermeld in *Ardea* (19, 1930, p. 24—25); verder over 1930 één (*ibid*, 20, 1931, p. 68) en over 1931 drie (*ibid*, 21, 1932, p. 48). Ik-zelf wist een horst in 1928, dat zich in 't park van 't Kon. Paleis „Het Loo” bevond en van welks jongen een fotoreproductie voorkwam in dit tijdschrift, 1, 1929, plaat 7. Voorts nestelde de soort in 1931 in het Edesche bosch, doch een der ouden werd helaas geschoten en het huishouden daardoor verstoord. De laatstgenoemde nesten waren onderscheidenlijk gebouwd in den top van een spar en een beuk, beide stellig op meer dan 15 M. hoogte. Des te meer frappeerde het mij 10 Augustus 1932 een horst te mogen bezoeken dat zich in een slechts $\pm$ 10 M. hoogen els bevond. Dit was in het Zuid-Oosten van Gelderland, niet ver van het Montferland en vlakbij de Duitse grens, een gebied, waar ook de buizerd en de havik bij herhaling als broedvogels geconstateerd werden, óók nog in 1932.

Het laag-gelegen bosch, waarin de wespendif zijn home gevestigd had, vertoonde een zeer rijke flora en een niet minder weelderigen loofhoutgroei. Tusschen de slee- en meidoorns, hazelaars, vuilboom, kornoelje, wilg, vogelkers, bramen, frambozen, kamperfoelie staan temidden van ongelooflijk veel varens, grassen en klimop, de sparren, iepen, eiken, esschen, berken, beuken

¹⁾ Het cliché werd door den uitgever van „de Wandelaar” welwillend ter beschikking gesteld.



Jb. van de Peppel phot.; copyright.

Wespendief, *Pernis a. apivorus* (L.), ♂, op het horst; Beek-Didam (Geld.),
22 Juli 1932.

en elzen, die een bekorend en gevarieerd uitzicht aan het landschap schenken. In zulk een laag gelegen, met tal van slooten en greppels doorsneden deel van het zeer dichte loofbosch, grenzend aan akkerland, zat het groote van larixtakjes gebouwde en met groene berken- en elzentwijgjes belegde horst in een els, gelijk ook op de fraaie foto duidelijk te zien valt. Volgens den rentmeester-houtvester werd het oorspronkelijk door een kraai gebouwd en is in later jaren ook door een buizerd benut. Op 27 Juni — gelijk bekend, broedt de wespendif zeer laat in 't seizoen — bevatte het twee eieren; ongeveer in 't begin der 3e Juliweek waren er jongen. Eén ervan bleek een klein, achterlijk exemplaar te zijn, dat door den fotograaf geheel verkleumd werd aangetroffen en stellig te-gronde zou zijn gegaan, indien men het niet verder in gevangenschap opgekweekt had, gedurende welke het in den aanvang voortreffelijk gedijde, maar toch niet tot een volwassen vogel mocht opgroeien. Het dier is helaas plotseling en zonder herkenbare oorzaak gestorven. De andere werd uit het horst gestolen toen de pennen reeds door het dons staken, doch de dader kon worden opgespoord en de kleine gevangene deelde het lot van zijn nestgenoot; deze groeide echter wel tot een volwassen vogel op, maar korten tijd vóór zijn verzorger hem de vrijheid hergeven wilde, stierf ook dit ex. Het broedgeval van dezen wespendif heeft dus een weinig gunstig resultaat gehad, dat echter, naar ik mij vlei, geen invloed zal hebben op de terugkomst van het paar in 't aanstaande seizoen. Ik hoop daarvan t.z.t. in dit tijdschrift nader te kunnen berichten.

WAGENINGEN, October '32.

De raaptijd der kievitseieren [*Vanellus vanellus* (L.)],

DOOR

TSJEARD Gs. DE VRIES.

Een onderwerp, dat, in den laatsten tijd, weer heel wat gemoederen — en pennen — in beweging heeft gebracht.

Onder ons volk bestaat — gelukkig — een sterke strooming